İktibas

Şarkışla'da Deyişçiler ve Ağıtçılar

Mehmet KALKANOĞLU

Şarkışla'da, tanınmış halk şairlerinden başka, yüzlerce ağıtlar ve türlü konularda deyişler söyleyen içli, duygulu kadın ve erkek şairler de vardır. Bunlar sadece kendi çevrelerinde tanınmışlar, ünlerini yurdun başka köşelerine duyuramamışlardır. Böyle deyiş ve ağıt düzen kadın ve erkeklere yurdun her köşe ve bucağında rastlamak mümkündür. Bunları araştırıp bulmak ve tanıtmak lazımdır. Ben kısa bir araştırma ile birçok ağıtçı ve deyişçi buldum. Araştırma yaptığımı duyan deyişçilerin gelip beni bulmaları, işimi hayli kolaylaştırdı. Gerçi bu deyişlerde hece noksanlığı, kafiye, vezin bozukluğu var, ama her hangi bir olay karşısında irticalen söyleyen ve şiir hakkında hiç bir bilgisi olmayan bu halk sanatkârlarından daha fazlası da beklenemez.

Şarkışla'da yaşıyan ağıtcı ve deyişçi kadın ve erkekler deyişlerini ölüm üzerine, hayatta geçen önemli olaylar üzerine söylerler. Ölüm üzerine söylenen deyişler acıklıdır; günlük olaylar için söylenenler de ise mizahi şekillere daha çok rastlıyoruz.

Ağıtcı ve deyişçiler içinde o kadar bol söyleyenleri var ki, deyişleri derlense bir eser meydana getirilebilir. Bunların hayatlarını takip ettim; yakın zamanda ölmüşleri hakkında da akraba ve taallûkatından bilgi topladım. İlk olarak Kâmil Baba'yı ele alıyorum:

Bu deyişçi öleli iki yıl oldu. Sağ olsa şimdi 50 yaşını geçecekti. İki gözü de âmâ idi. Kâmil Babaya şurada burada sık sık rasgelirdim. O en ziyade topluluk yerlerinde bir eli kulağında hüznü de, sevinci de dile getirirdi. En çok karısından çekmiştir. Her acı hadiseye üzülmekle beraber hayatını kazanmak için han köşelerinde neşeli saatler geçirmek mecburiyetindeydi.

Günün usandırıcı yorgunluğundan sonra geçen rahat bir uyku niyetiyle eve geldiği zaman bir türlü pirelerden rahat edemeyince ertesi gün pirelere şöyle bir taşlama söylüyor:

Pirelerin rengi kara
Isırdığı yerler yara
Ne altın alır ne de para
Çok namussuz şu pireler

Pirenin rengi kırmızı
Sokar sanki köşger bizi
Şeyhülislâm, vezir kızı
Cirit oynarlar pireler

Pirelerin batar başı
Isırırlar yaman dişi
Şu kadir Mevlânın işi
Pek namussuz şu pireler

Birin tutsam kaçar biri
İnsanı yer diri diri
Yastık altı merkez yeri
Cirit oynarlar pireler

Kâmil Babanın danası hastalanınca şu deyişi söylemiş:

Dana seni sığırlara katmadım
Çalım çalım yoğurdunu satmadım
Bu gece meraktan yerimde yatmadım
Derdin nedir söyle bileyim dana

Arpa yediriyon hazmedemiyom
Samanın iri de ben yudamıyom
Onun için azdırdım sahibim yüzüm

→

Tarak aldım bitlerini tararım
Çanak çanak sana karmaç kararım
Kötü olsam ben de sana yararım
Eyliğim gözüne duraydı dana

Dilersen kapıya at
İster götür mezatta sat
Benden kurtul rahat yat
Sorarsan sahibim fikrimde böyle

Kamil baba ölülere ağıtlar da söylemiştir. İşte genç yaşında ölen ikinci kızı Naciye'ye söylediği ağıt:

Yazılarım yazılarım
Tutmaz kolum pazularım
Çift gidiyor kuzularım
Ne dersiniz komşularım

Arkımı pakladık suyun akmadı
Gitti kömür gözlüm geri bakmadı
Çok yuva bekledim cücük çıkmadı
Virane bekleyen başkuşa döndüm

Varam gidem Cemile'nin yanına
Sevinç gelsin bedenine canına
Böyle işler düşer miydi şanına
Naciye kızı da aldı yanına

Unumu eledim eleği astım
Şu yalan dünyadan umudu kestim
Bir yavrum vardı bağrıma bastım
Onu da felek çok gördü bana

Şimdi gelelim diğerlerine: Bundan 16 sene evvel ölen bir Kiraz var. Bu kadının ağıtları hâlâ söyleniyor. Onun ağıtlarını 60—80 yaşlı ihtiyar ninelerden topladım. Bana yazdırırken ağlıyorlardı. Kiraz en ziyade ağıt demiştir. Bugün kucak kucak deyiş ve ağıtı bilindiği halde kendi ile gömülen yüzlerce beyiti daha varmış. Kiraz, kocasına çok bağlı imiş; onun için çok deyişler söylemiş. Kocası askere giderken söylediği deyiş:

Gadasını aldığım gül yüzlü Naim
Kesildi kısmetim tükendi payım
N'ola ölmeseydi şu müftü dayım
Bunaldığım yerde yardım ederdi

Dağlara kar yağar ovaya kırcı
Naim'in durduğu denizin burcu
Gelmez olasıca zalim kur'acı
Çekti kur'a Naim çıktı neyleyim

Çatalca'nın dört bir yanı bağ imiş
Mektubun geliyor canın sağ imiş
İstanbul dediğin yedi dağ imiş
Çekti kur'a Naim çıktı neyleyim

Naim'in askerliği zamanlarında Kiraz dertli deyişlerini hiç ihmal etmezmiş. İşte bunlardan biri:

Bu sefer mektubun dertli okundu
Esti poyraz ciğerime dokundu
Direğim çalındı evim yıkıldı
Mihnetinen bir ev yaptım nicoldu

Kaldırdım kekili bozdum başımı
Azdırdım yüzümü yıktım kaşımı
Gayrı felek zor eyledi işimi
Eksik gedik tükenmiyor neyleyim

Yakma kadir Mevlâm sen beni yakma
Ara ırak diye elden bırakma
Canın sağ olunca hiç kaygı çekme
Sağ olan bir gün gelir ağlama

Zaman geçiyor, Naim askerlik vazifesini de bitiriyor; ne çare ki ömrü sona tez eriyor. Kiraz iki yavrusu ile ortalıkta perişan kalıyor. İşte Naim'in ölümüne söylediği ağıt:

Naim çarşıdan geliyor
Gerisine baka baka
Naim'e iyi yakışmış
Gümüş saat altın toka

Günün yarı olması
Geçti yüzümün gülmesi
Bu da bizden âdet kalsın
Dört bacının dul kalması

Yiğit benim eşim yiğit
Bacın bilmez ede ağıt
Naim bulunmadık söğüt
Budadı felek budadı

→

Gök yüzünde ala bulut
Acep yağmur yağar m'ola
Naim'in yanına varsam
Hoca beni koğar m'ola

Buğday yudum basılacak
Elek halbur asılacak
İki oğlum var bu dünyada
İkisi de kesilecek (1)

Her ne desen götürürüm
Yorulursam otururum
Hocası izin verirse
Salacasın (2) götürürüm

Bostana diktim dikme
Kadir Mevlâm onu sökme
Kurban olayım yavrularım
Yetim gibi bana bakma

Kır at ahırdan çıkışın
Dönüp de bana bakışın
Elim kolum tutmaz oldu
Borçlular atı çekişin

Bir sofada yedi kapı
Kalmadı dizimin tapı
Gök boyalı yeni yapı
Yaptırdı da oturmadı

Veyis kuşağını çözdü
Fevzi dünyasından bezdi
Kurban olam yavrularım
Kadı evimizi yazdı

Ağıtını söylerken tesadüfen küçük oğlu hem bir elindeki şekeri yiyor, bir elinde de tahta araba çekiyormuş. Bu vaziyette oğlu Kiraz'ın gözüne ilişince ona da bir kıta söylüyor:

Bekâr benim oğlum bekâr
Deli dülü yedi şeker
Yiğit olmuş benim oğlum
Yedeğinde kağnı çeker

Bol deyiş söyleyen bir kadın deyişçi daha var: 50 yaşını yavaş yavaş geçmesine rağmen ziraat işlerine çok düşkündür, harıl harıl çalışır. Böyle olmakla beraber kızlığında özene bezene giydiği halde şimdi öyle değildir. Vaktiyle sevdiği bir gence güzel bir deyiş söylemiş. Bu deyişini kendinden bir türlü alamadım. Bu deyiş, kasabada gençlerin dilinde türkü olarak söyleniyor.:

Duman eseri yoktur yârim aynında
Siyah perçem titiriyor boynunda
Bir gün arar bulamazsın koynunda
Sesim kulağına çalınır elbet

Of dedikçe alev çıkar ağzımdan
Döndü m'ola nazlı yârim sözünden
Yağ yanası (3) ayırmazdım gözümden
Şimdi aylarınan gün verdi felek

Bu geçen geceler gün mü sene mi
Yârimin kokusu gül mü nane mi
Senin ile yâr kavlimiz böyle mi
Yedi yıldır bu hasretlik çekilmez

Gadasını (4) aldığım üç güzel turna
Sizin eller çayır çimen pınar mı
Mevlâm güzelliği hep sana vermiş
Seni seven vadelleri sever mi

Gadasını aldığım üç güzel ördek
Ev hal böyle gel halime bak benim
Avcı vurdu kanadımı düşürdü
Yeni değdi bu sineme ok benim

Arzu ile Kanber idik ezelden
Sakınırdım kavaktaki gazelden
Adam hiç geçer mi böyle güzelden
Anan ile baban ayırdı bizi

Türkçem tükendi de türkçe bilemem
Çok aradım senin gibi bulamam
Mevlâm ölüm vermez ben de ölemem
Cesedim ortada gezip duruyor

Altında ağlı işlik üstünde gezi (5)
Şu kadir Mevlânın yazdığı yazı
Bana sebep olan Kaskas'ın kızı (6)
Veriyom intizar onmaz inşallah

→

Yâr bizim kapıdan yel gibi geçer
Elinde sigara süzünür içer
Şu benim ömrüm de fendinen geçer
Anan ile baban ayırdı bizi
Boyunu benzettim selviden naza
Kendini benzettim kınalı kaza
Sallanı sallanı gelirdin bize
Şimdi aylarınan göremez oldum

Aynı kadının söylediği ve «Haydar'ın Türküsü» adıyle bütün kasaba gençlerinin ağzında dolaşan bir ağıt ta şudur:

Ağlayı ağlayı geldim
Kapıyı dumanlı buldum
Baktım kerpiç yükleniyor
Güvey donanıyor sandım
Durmam oraya varırım
Üstünün karını kürürüm
Poyrazdan tipi olursa
Çil (7) tutar dulda (8) dururum
Ben ağlarım serin serin
Şu kuyunun dibi derin
Allah irizası için
Üç oğlu olan birin versin
Yaylı araba kiraladık
Biz Talas'a gideceğiz
Kuruyasın uluk Zeki (9)
Güzün düğün edeceğiz

Tecer'den taşın getirdi
Baban aklını yitirdi
Kuruyasın uluk Zeki
Koca haneyi batırdı

Neresinde neresinde
El yağlığı (10) yarasında
Haydar oğlanı vurmuşlar
İğdelerin arasında

Kara camuz yağlanacak
Tavlaya at bağlanacak
Öldü demen siz Haydar'a
Kayseri'de eğlenecek

Nakarat Beyti:

Seni seni uluk Zeki
O da Fadime'nin teki

Not: Bu makale Mayıs 1949 tarihli Ülkü dergisinin 29. sayısının 17. sayfasından alındı.

(1) Sünnet olacağı ima ediliyor
(2) Tabutunu
(3) Yağ yanası : bir an
(4) Gada : belâ
(5) Bir çeşit giyecek
(6) Sevdiği ile evlenen kadın
(7) Çil : baş örtüsü
(8) Dulda: gölgelik, siper.
(9) Haydar'ı öldüren adam
(10) El yağlığı : mendil

Şarkışla'da Deyişçiler ve Ağıtçılar

Mehmet KALKANOĞLU

— II —

Şarkışla'da deyişçiler silsile halinde birbirini takibederler. Meselâ, bir ocaktan ana ağıtçı ise kızı da ve daha sonrakiler de ağıtçı olur. Bu, mânevi bir miras olarak nesilden nesile geçen birşey olmamakla beraber Tanrı, aynı ocaktan olan ve aynı kanı taşıyan kişilere silsile halinde bu kabiliyeti vermiş. Anası ağıtçı olan yavru belki daha doğarken şair ruhlu doğuyor. Buna örnek olarak, Deliilyas bucağına bağlı Mezraa köyünde baba ile kızın ayrı ayrı şeylere söyledikleri iki deyişi gösterebilirim. İşte babanın (Mustafa Avşar'ın) söylediği ağıt:

Karlı dağlar karlı dağlar
Poşusunu eğri bağlar
Ana yoktur bebek ağlar
Kime küskün hatun gelin?

Tahtyurdun yolları taşlı
Dertli ananın gözü yaşlı
Ak ellerin türlü işli
Kime küskün hatun gelin?

Gümüş bilezik kolunda
Eğri kemeri belinde
Doğru söylen komşularım
Kusur var mı bu gelinde?

Havalı gönlüm havalı
Turnadan aldım sualı
Keklik gibi ak kınalı
Kime küstün hatun gelin?

Tahtyurdun yolları çayır
Anan yanar cayır cayır
Hatun gelin ilmek vurur
Halı dokur gayır gayır

Bu da kızının söylediği deyiş:

Kaşlarına bakın keman yaylası
Yüzlerini bellen Sivas elması
Söylen sevdiğime bana yanmasın
Ne yapayım sebebime komasın

Ağlı yazma pek yakışır yârime
Gene bir muhabbet düştü serime
Uçan kuşlar selâm eylen yârime
Yâr orada hasret ben de burada

Kadanı alayım Şarkışla kızı
Ağ gelin ağlıyor ah bazı bazı
Göstermen bana da hökümet yüzü
Tatlı canlarıma kıydırırsınız

Duran dayım nazlı nazlı bakıyor
Yâr koluna kelepçeyi takıyor
Zalim baban ifadeye çıkıyor
İfadeni doğru söyle ağ gelin

Bir köyde bir tek ağıtçı bulunursa başkalarının da bulunacağı muhakkaktır. Ya o köy halkı hep şair ruhlu yaratılıyor veyahut da bir birinden örnek alarak deyiş ve ağıt düzmeye heves ediyorlar. İşte yine Mezralı başka bir ağıtçı Eley (Elif) den bir deyiş:

Şarapnal değmiş koluna
Doktor yarasına bakar
Bit düştü de öldü deyi
Düşman başıma kakar

Bana verin abasını
Ağladayım obasını
Felek de elimden aldı
Tek mazlumun babasını

Gazi benim sanıyordum
Devlet giydirmiş donunu
Alamanya aratıyor
Sultan Hamid'in gününü

Burada Almanya safında Birinci Cihan Harbine girmemiz kastediliyor.

Başka örnekler:

Şarkışlalı Kamer, azgın kocasından ayrılmasına şöyle bir deyiş demiş:

→

Pencereye tuttum perde
Perdenin dalları yerde
Ben başımı aldım çıktım
Kuzularım kaldı nerde?

Yazılarım yazılarım
İnilerim sızılarım
Emek verdim evim sandım
Ben yuvamı arzularım

Feleğin kaması acı
Ciğerime battı ucu
Bize derler iki bacı
Biri öldü biri iskân

Şarkışlalı İraz Kadın oğlunun ölümüne şöyle bir ağıt söylemiş:

Babası da Kalkan Hoca
Mezarın ettirmiş uca
Nezarete atmışlar gece
Yarasını soğuk almış

Daha kemalin bulmamış
Düşman haline koymamış
Üç kürekle vurulunca
Kimse önüne durmamış

Boyu uzun beli ince
Nasıl kıydın böyle gence
Doktor karnını yarınca
Bakmış yürek çatal kanca

Kara perçem dolu kanla
Bunu seyir etmiş eller
Nasıl dünya nasıl sene
Yaralarım azdı gene

Yine bu deyişin sahibi Iraz, oğlunun bir vazife ile Ankara'ya gitmesinden sonra ondan tam iki yıl haber alamıyor. Bu gibi hallerde ana yüreğinin ne hale geleceği bir düşünülsün. Bu deyişleri yazdırırken dedi ki: «Oğlum Hacı'nın ölmesine çok, anlatılmayacak kadar yandım. Fakat zaman boyun eğdiriyor bana.. Fakat bu oğlumun karısını çocuğunu bırakıp gurbette bizi unutması beni daha çok yandırıyor.»

Üç sene diyorlar dile pek kolay
Daha tahammülüm kalmadı kalan
Sehil kuşlar gibi gurbete konan
Hiç mi senin sıla aklına düşmüyor?

Ne aynım açılır ne yüzüm güler
Fikriye oğlunu beşiğe beler
Babasız oğlan da ciğerim deler
Hangisine ne deyim de ağlayım?

Şükür oğlun oldu şefkatim arttı
Senin hasretliğin burnuma tüttü
Sahipsizlik benim canıma yetti
Ayrılık acısı zor imiş meğer

Şarkışla'nın Gültekin mahallesinden Mustafa isimli bir genci iki çoban sopa ile öldürüyorlar. Buna köy Enstitüsü mezunlarından Cemal, köyü öğretmeni Osman Sarp bir deyiş söylüyor:

Biçtim ekini de harman etmedim
Dünyada bir kulu ben incitmedim
Havai sevdaya bir gün gitmedim
İki çoban elinden ben gitmiş oldum

İkindi geçkindi yarıldı kafam
İçimden boşaldı o anda safram
Gözlerim durmadı akıttı yaşlar
İki çoban elinden ben gitmiş oldum

Valideme söyleyin tutsun yasımı
Sertabip yardı bütün başımı
Rüyamda gördüm anam bu işimi
İki çoban elinden ben gitmiş oldum

Camuzun takımı koşulu kaldı
Ailem çocuklar küsülü kaldı
Doktor savcı beni Sivas'a saldı
İki çoban elinden ben gitmiş oldum

Saat yedide bindirdiler kamyona
Validem, emmim, Hacı Efendi bile
Sivas'a varınca yetişti belâ
Gurbet ellerde ben kalmış oldum

Akşam namazında alındı dilim
Kadirim bilmezdi sevgili gülüm
Sivas'a varınca ne olur halim
İki çoban elinden ben gitmiş oldum

Mengen Sofular köyünde bir genç, üç arkadaşı tarafından kadın yüzünden öldürülüyor, ölenin akrabalarından bir kadın hâdiseyi şu ağıtla anlatıyor:

Camiye bakar kapısı
Yapısı kâtip yapısı

→

Acep seni değer m'ola
Bıçak sokanın hepisi

Bacısı dönmüş karıya (I)
Uşağın atmış araya
Gitmem Osman, Mehmet gitmem
Karakol koymaz oraya

Deli Mevlüt dolanıyor
Benim arkam öldü deyi
Çalınca gözüne bakmış
Aha Derviş geldi deyi

İti kurdunan güleşir
Şimdi kardeşi ulaşır
Bıçaksız döğüşe girmiş
Eli ayağı dolaşır

Dağlara düştü alaca
Acep karı kalkar m'ola
Bandırma'ya adam saldık
Gelenece korkar m'ola

Haydin mezarını açak
Düğün değil oynar köçek
Bandırma'ya adam saldık
Gelince bir dahi açak

Sol böğründe çifte yara
Buna bulunmuyor çare
Zemheride düğün olmaz
Bayrağını dikmiş kara

Pınarda abdest alıyor
Aslan sığanı sığanı
Bıçaksız döğüşe girmiş
Yedi dayının yiğeni

Kâhya davardan geliyor
İti yanında uluyor
Ne yatıyon sarı aslan
Ayşe kanını yalıyor

Görünce ciğerim yandı
Kınaman komşular beni
Heç mi kimsesi yoğudu
Karacanın Hacı döndü

Müddeyim (2) yaraya bakar
Kanı ılgıt ılgıt akar
Yaylıyınan doktor gelmiş
Komşular seyrine çıkar

Karaman'dan dayın gelsin
Ufak kayıdını görsün

Sahipsiz çocuk büyümez
Yetim mektebine versin

Hani emmileri nerde
Azalar alır ifade
Cenazeye taş mı olur
Sahipsizlik işte böyle

Emmisinin adı Osman
Zahar şu güveren bostan
Al kanın içinde kalmış
Buna söylenmez destan

Kâhya değil adı Zeynel
Al kanınan yunmuş minder
Buna çare bulunmuyor
Babasını bura gönder

Kurban olayım olayım
Sarı fotin eğri börke
Heç mi kimsesi yoğumuş
Karacalar çıkmış arka

Dökün itinin yalını
Gelin beklemez yılını
Kurban olam Osman, Mehmet
Sat malını gör dâvayı

Daha pantol bacağında
Yatar düşman kucağında
Zorlanarak can veriyor
İrizanın (3) kucağında

Kurban olayım kaşına
Köylü birikti başına
Karalı haberin gitti
Bandırma'da kardeşine

Yandım babam kızı yandım
Düşmanın içine kaldım
Ürt üstümü Hoca efendi
Derin uykulara daldım

Dayısının oğlu Beşir
Ürt göğsünü yaran üşür
Sahipsiz olduğun bilmez
Kamayı çeken yürüşür

İraziye (4) çok yanıyor
Çot pırnak (5) yârı arıyor
Şehidimiş babam oğlu
Yönüm kıblaya dönüyor

Mevlüd'e haber olmamış
Düşman halinden bilmemiş
Sana küstüm bibim (6) oğlu
Derviş yanına gelmemiş

Bir kamyon trene çarpmış, Şarkışla'dan Recep isimli bir genç tekerleklerın arasında paramparça ezilmiş. Bu hadiseye de Recep'in akrabalarından Halit uzunca bir ağıt söylemiş:

Kara tren kara tren
Kör mü idi seni süren
Recep aman sana eden
Karagöle haber edem

Aman Hoca (7) sana noldu
Recep burda kurban oldu
Hoca sağ selâmet geldi
Ölüm Recep'i mi buldu

Karagöl'ün (8) yamaçları
Gidin bakın kardeşleri
Tren Receb'i öldürmüş
Yok muydu kardeşleri

Gariplerde yüksek mezer
Yel estikçe kumu tozar
Receb'e öldü demeyin
Defterinde hesap düzer

Recep diye ben ağlarım
Gül kıza haber yollarım
Halit durmadan ağlıyor
Gül kız da kara bağlıyor

Tren sinyali vuruncu
Kamyonu hatta buluncu
Hep ağlıyak komşularım
Şöfördür bize oyuncu

---

(1) Taze bacısı ihtiyarlamış sanki
(2) Müddeyim : Müddeiumumi, savcı
(3) Rızanın
(4) Raziye
(5) Çot pırnak : Çolak parmak
(6) Halam
(7) Kazaya uğrayanlardan biri
(8) Kazanın vukubulduğu köy yolu

Not: Bu makale Ülkü Dergisinin Haziran 1949 tarihli 30. sayısının 20. sayfasından alındı.

KÖR KÂMİL

Mehmet KALKANOĞLU

Şarkışlada yaşamış ve burada ölmüş bir de bilinmeyen halk şairi Kör Kâmil vardır. Gözleri görmemesine rağmen günlük realiteleri dile getiren Kör Kâmil de yaşadığı sürece deyişlerini sesi ile dile getirirdi, fakat sazı yoktu. Kör Kâmil bundan takriben 20 yıl önce 70 yaşında iken ölmüştür. Zamanında herkesin toplandığı belli odalar vardı. Kör Kâmil bu odalara davet edilir, kendisine sesi ile bazı deyişler söylemesi istenirdi. O deyişlerini evvelden hazırlamaz, alıştığı biçimde söyler ve hazır olanlar tarafından kaleme alınırdı. Buna rağmen Kör Kâmil deyişlerini kafasında tutabilen bir hafızaya da sahipti. Yaşadığı süre içerisinde deyişlerini kimseye aktaramamış, bir oldu bitti havası içerisinde geçip gitmişti. Ama biz Kör Kâmil'in bazı deyişlerini zaptetmesini becerebildik. «Kâmil Emmi» adı ile anılan Kör Kâmil'in eşi Makbule Hanım halen hayatta bulunmaktadır. Hayatta olan bir de mühendis oğlu vardır. Kâmil Emmi çok hoş sohbet ve bilinçli bir kişi idi. Dünya realitelerini gözleri ile değilse bile hissi ile anlar ve ona göre deyişler söylerdi. Bende çocukluğumda Kâmil Emmiyi dinlemek için odalara gider oturur, deyişlerini büyük bir ilgi ile dinlerdim.

Kimbilir Kâmil Emmi, Şarkışla'da yaşamış bilinmeyln ozanlardan kaçıncısıdır?

İşte onun deyişlerinden derleyebildiğim bazı parçalar: Danası hastalanınca söylediği bir deyiş:

KÖR KÂMİL

Dana seni sığırlara katmadım
Çalım çalım yoğurdunu satmadım
Bu gece meraktan yerimde yatmadım
Derdin nedir söyle bileyim dana

Toprak oldum bitlerini tararım
Çanak çanak sana karmaç kararım
Kötü olsam ben de sana yanarım
Eyliğim gözüne duraydı dana

DANA

Arpa yediriyon hazmedemiyom
Saman iri olunca ben yutamıyom
Onun için azdırdım sahibim yüzüm

Dilersen kapıya at
İster götür mezatta sat
Benden kurtul rahatça yat
Senden kurtulursam giderim köye

BİR AĞIT

Ağlayı ağlayı geldim
Kapıyı dumanlı buldum
Baktım kerpiç yükleniyor
Güvey donanıyor sandım

Durmam oraya varırım
Üstünün karın kürürüm
Poyrazdan tipi olursa
Çit tutar dulda dururum

Ben ağlarım serin serin
Şu kuyunun dibi derin
Allah ırızası için
Üç oğlu olan birini versin

Tecer'den taşın getirdi
Babası aklın yitirdi
Kuruyasın Uluk Zeki
Koca haneyi batırdı

Neresinde neresinde
El yağlığın yarasında
Haydar oğlanı vurmuşlar
İğdelerin arasında

(Devamı Sahife 23 de)

Kör Kâmil

(Baştarafı Sahife 12 de)

Kara camuz yağlanacak
Tavlaya at bağlanacak
Öldü demen siz Haydara
Kayseri'de eğlenecek

BİR TAVUK ÜZERİNE...

Bu gürkü örkledim çaktım
Geriden seyrettim baktım
Bana ben bir türkü yaktım
Bizim küçük cücüklere

Sabahtan evden kalkmıyor
Tandır ocağı yakmıyor
Kahbe felek hiç yüzüme bakmıyor
Ne olacak halimiz bizim